

„NEDEN BU NOKTAYA GELİNDİ?“

Muhterem Hocam! Sizler başından beri İslamî Cemaatler Birliği (İ.C.B.) ismini alan bu hareketin içerisindeyiz. Bu Peygamber hareketinin kurucusu ve başından beri emirlik makamındasınız. Bu itibarla sizlere bir kaç sualimiz var. Cevaplarını lütfederseniz, hem bizi memnun etmiş olursunuz, hem de harekât hakkında henüz mâlumat edinmemiş insanları, hatta gelecek nesilleri tenvir etmiş olursunuz. Gayemiz feyizli, bereketli ve isabetli olan ve istikbal vaad eden bu harekâtın hakiki yönleri ile bilinmesidir. İsterseniz bu muhaberemize „ciddi bir hareketin ciddi bir muhasebesi“ ismini verelim.

• *Muhterem Hocam! Kısaca hal tercümenizi anlatır mısınız?*

• *Besmele, hamdele ve salveleden sonra...*

Hal tercümem kısaca şöyledir:

İsmim Cemaleddin'dir. Erzurum vilayetine bağlı, Ispir kazası, Dangis köyünde, Hicrî 1347, Rumî 1342 ve miladî 1926 yılında dünyaya geldim. Hafızlığımı ve Ulûm-i Arabiyye ve Ulûm-i Diniyye'yi pederim Reşid Hoca Efendi'den tahsil ettim. Yedi sene Erzurum Kong köyünde, dört sene de Erzurum merkezinde imamlık görevinde bulunduktan sonra Ankara'da İlâhiyet Fakültesi'ni bitirinceye kadar Ankara'da merkez vaazlığında, kısa bir sürede Diyanet İşleri Başkanlığı Teftiş Kurulu'nda, Personel Dairesi Başkanlığı'nda ve Reis Muavinliği'nde bulundum. Daha sonra da Adana Müftülüğü'nde 15 sene vazife yaptım. Sıkıyönetimin hüküm sürdüğü bir sıraya rastlayan 1981 yılının Nisan ayında daha 55 yaşında iken mecburen emekliye sevk edildim. 27 Aralık 1981'de davaya hizmeti devam ettirmek üzere Avrupa'ya geldim.

• *Avrupa'daki Milli Görüş idarecileri ile anlaşamamanızın sebebi nedir?*

• Bu sualinizin cevabı esasen uzundur. Onun için uzun bir giriş yapmam gerekiyor herhalde.

İnsanoğlu yaratılış icabı hakkın ihyası haksızlığın ilgası için dünyaya gönderilmiş en üstün ve en mükemmel bir varlıktır. Onun bu muazzam vazifesini doğru bir şekilde yapabilmesi için içlerinden Allahü Zülcelâl tarafından seçilen ve hususi olarak terbiye edilen peygamberlerin gönderilişi, onların da şaşmamaları için yine Rabb'imiz tarafından mübarek ve mukaddes kitapların inzali, bu meselenin ehemmiyetini iyice meydana koymuş olacaktır.

Eğer bu kitaplar ve bu kitaplara muhatap olan peygamberler olmasa idi, insanoğlu tarihin bütün safhalarında bugünkünden bin beter ve o derece perişan olacaktı. Bu hususu ilm-i ezeli ile bilen Halık'ımız Hazretleri biz insanoğluna istikamet vermek için, kitap indirmiş ve o istikameti göstermek üzere peygamberler göndermiştir. İnsanın tabiatında hayra da şerre de müsait taraflar vardır. Eğer insanoğlu dünya hayatında elindeki ilahî kitapta mevcut ve peygamberler tarafından gösterilen „**Tarik-ı Müstakim**“e girerse dünya ve ahirette kurtuluşa ermiş olur. Aksi halde beşeriyetin kafasının mahsulü olan fikirler ve kanunların gösterdiği yollara sürüklenirse dünyada da ve ahirette de ziyana uğramış olur.

O halde aziz kardeşlerim!

Bizim dünyaya gelişimizdeki hikmet Rabb'imize kul, Peygamber'e ümmet olmak, hakkı te'sis ve haksızlığı da bertaraf etmektir. Ne var ki, yaşadığımız dünyada İslam'ın berrak kaynağından uzak olan insanlık, nice şahıslar hatırına bir çok hakikatleri çiğnemiş, adi sevgiler uğrunda çok kıymetli mukaddesatını kaybetmiştir. Bu noktayı gözönünde bulundurduğumuz takdirde, insanlığın uyması gereken tek bir şey vardır. O da ilahî vahiydir, Allah tarafından gönderilen vahiydir. Buna uyulmadığı takdirde haksızlar haklı, mazlumlar zalim, caniler mâsum, mütecavizler muktedir gösterilir.

Ve netice: Böylece dünya hayatı insanoğlu için adeta bir zindan haline dönüşmüş olur. Meseleyi uzatmadan asrımızın o bahtsız insanlığını kurtarmak için 30-40 yıldan beri didinen, çırpınan Anadolu'nun saf ve necip evlatlarının bünyesinden az sayıyla da olsa fıskırmış olan cemaatimiz ve kaybettiğimiz ölçüler üzerinde bir nebze duracağım. Yetiştirdiğimiz asrın şartları insanoğlunun hayatına hiç de müsait değildir. Neden? Çünkü ilahî nizam olan İslam tatbikatta, yani günlük hayatta yoktur da ondan. Hayatımın kısm-ı azamını her tarafı burcu burcu şehid kanı kokan Anadolu'da geçirirken, hak ve hakikattan ayrılmamaya, İslam'dan insanoğlunun hatırı için asla taviz vermemeye azami derecede gayret sarf ettim. Tabii ki bendeki bu ruh, İslam'ın ilahî kaynağı olan Kur'an-ı Kerim'i ta çocukluk yaşımdan beri ezberleyip, sonra onun ulvi değerli ve derin manalarını anlamak için lüzumlu ilimleri rahle önünde tederrüs ve teallüm edişimizden kaynaklanmaktadır. Onun verdiği yakinî ve kat'î bilgilerle katıldığım cemiyet hayatının her tabakasında -ileride kısa da olsa bilgi vereceğim gibi- hak ve hakikattan ayrılmamayı, İslam'ın metnine uygun hakikatları canımdan, malımdan, vatanımdan, akraba ve teallukatımdan daha aziz ve kıymetli tutmayı, Kur'an ve Peygamber düsturu olarak alıp ve tatbik etmeye çalışmayı kendime şiar edinmişimdir.

Ne var ki, zalimlerin zülmüne boyun eğmediğimden, hakkı hak olarak her yerde açıkça ilân ve isar etmeye çalıştığımdan, asrımızın Lat ve Uzza'larına rüku etmediğimden, yüzlerce talebenin ve binlerce cemaatin başında şevkle yaptığım vazifeden tard edildim. Zaten bu yolun yolcularının geçmesi gereken dikenli tarlalar, kandan ve irinden deryalar olacaktır. Nasıl ki, bizden önce gelen ümmetlerin başlarına da bu tip işkence ve zulüm oyunları oynanmış, puta tapmadıklarından dolayı tard edilmiş ve memleketlerinden nefyedilme cezaları ile karşı karşıya bırakılmışlardır.

Ashab-ı Kehf'in başına gelen o büyük bela, Kur'an'da bizlere ders olarak anlatılmıyor mu? Zalim Dakyanus onlara, „Ya puta taparsınız, ya da sizi yakarak öldürür, işinizi bitiririm!“ dememiş miydi? Onlar da o memleketin en zenginlerinin evlatları olmalarına rağmen puta tapmak kadar en çirkin olan bu teklif karşısında memleketlerini, milletlerini, evlerini, anne ve babalarını terk edip mağaraya sığınmamışlar mıydı? Onlar putçuluktan kaçarken Allah'ın ismini zikrederek gidiyorlardı. Yaraticısının ismini duyan Ashab-ı Kehf'in köpeği ise arkalarına takılıp da put ve putçuların şerrinden kaçmamış mıydı? Onlar yani Ashab-ı Kehf kudret-i ilahî ile girdikleri mağarada 309 yıl uyurken, mağaranın kapısındaki köpeğin hiç kapanmayan gözleri bu üç kûsür asır yıl onları beklememiş miydi?

Gözlerinin açık oluş sebebi „Herkes her yerde puta taparlarken sadece şu mağaradaki Allah’a sığınan gençler Allah’ı biliyor, O’na tapınıyor ve O’na ibadet ediyorlardı. Şayet gözüm kapanır, bunlar da çeker giderlerse, ben put ve putçuların içinde kalırım!“ endişesini çekmiyor muydu? Bütün bunlar Kur’an’ın bize verdiği ulvî derslerden sadece bir parçası değil midir?..

İşte biz de böyle bir teklif karşısında yetişmelerine çalıştığımız talebelerle acaba nerede bir yer, bir yurt bulur da orada karar kılabiliriz demiş ve o sırada Almanya’nın Wiesbaden Cemiyeti tarafından yapılan resmî bir davet karşısında Avrupa’daki müslüman kardeşlerimizi de şöyle bir ziyaret edelim, belki talebeleri de oraya götürürüz düşüncesi ile memleketimden ve milletimden ayrılmak üzere yola çıkmıştım. Avrupa’ya uçuş mahalli olan Ankara’ya geldiğimde istişarî mahiyette bazı kardeşlerimizin teklifleri ortaya atılmış ve Avrupa’da Millî Görüş ismi ile mâruf ve mâlum cemaat içerisinde bazı huzursuzluk ve kırılmaların tamir ve ıslahına yardımcı olup olamayacağım görüşülmüştü. Böylece buraya geldiğimizde mutlaka müslüman cemaatle görüşmemiz icab ediyordu. Ve oradaki kardeşlerimizin arzuları da yerine gelsin diye mezkûr cemaatın merkezine gelmiştik. Görülen lüzum üzere kendileri ile bir zaman kalıp cemaata hizmet etme çalışmalarına girilmiş idi.

Ne var ki, bir taraftan Anadolu’nun bağı yanık ve gurbetçi insanına dinî hizmetleri bin bir meşakkatle yürüten Hoca efendiler ve onlarla beraber bulunan cemaatın bir kısmı, diğer taraftan da muayyen kişilerden meydana gelen idarî kadronun arasındaki kırıklıkları tamir, yaraları tedavi etmeye çalışırken bu sırada içten içe usulsüzlüklere, ilim ehlini tahkir, tenkid yollarına başvurulmuş olduğu görüldü. Hatta 1983 Hannover Umumî Toplantısı’na gitmezden önce bu cemaatin ilmi ile, lisanı ile, fikri ile ve ahlakı ile hizmet eden hoca efendilere ve onların bu üstün fikirlerini destekleyen, mesailerini, mal ve canlarını bu yolda harcayan işçi kardeşlerimize hiçbir suretle dil uzatılmıyacağına söz alıp imza ettirdiğimiz halde mezkûr toplantıda hiç de böyle bir şey yokmuş gibi bizden gizli tesbit edilmiş ve liste halinde çıkarılmış, hoca efendilerin isimleri 3000 kişilik cemaatin önünde okunmuş ve ağır bir lisanla o mecliste bulunmayan o kardeşlerimize hakaret edilmişti.

Bu da yetmiyormuş gibi bu mâsum insanları müdafa etmek üzere söz alan bir hoca efendi kardeşimizin elinden mikrofon alınmış ve bu sıra daha da ağır bir ifade ile „Lawrance (meşhur İngiliz ajanı) da bir hoca idi!“ demek sureti ile dini uğrunda toplanmış olan cemaatin kalbine tekrar zehirli bir hançer sokulmuştu. İslamî meseleler uğrunda zaman ve parasını harcayan cemaat, adeta bir kavga zeminine itilmek üzereyken yapılan yatıştırma gayretleri ile ortalık teskin edilmişti.

Bu meseleyi hepimiz veya kısm-ı azamınız çok iyi hatırlarsınız. Çünkü bu imkânı güç olan ve gözler önünde cereyan eden bir hadise idi. Biz masa başında onun gibi nicelerine şahid oluyorduk. Ama cemaatın selameti için sabredip Allah’a yalvarıyorduk. Tabii biz bu hadiseleri bertaraf etmeye çalışırken, ortaya yeni bir mesele daha çıkıyor. Bu sırada onun halli ile meşgul oluyorduk. Bu arada memleketimizde henüz daha kanunu hazırlanmakta olan parti meseleleri ve bu mevzuda „İslam’ın görüşü nedir?“

düşüncesi uykularımızı kaçırmaya başlamıştı.

Henüz siyasî partiler kurulmazdan önce biz, İslam'ın bu husustaki, görüşünü cemaat önünde değil belki cemaatin önündeki İmam efendilerle görüşüp müzakere etmeyi ve daha sonra varılan nihaî kararın ilim erbabına takdimini ve onların bu önemli meseleyi ilim süzgeçinden geçirmelerini ve vardıkları neticenin İslam cemaatına kaynakları ile birlikte rahatça tebliğ edilmesini düşünmüş ve bu hususta „**Devlete Gidiş Yolu Parti mi, Tebliğ mi?**“ başlıklı, 17 sayfalık bir yazı kaleme almıştık.

Bu makul ve mecbur meselenin görüşülmesi için toplantıya çağrılan Hoca efendilere adı geçen yazı görüşülmek üzere dosyalar halinde dağıtılırken, daha sonuna kavuşmadan ve içindeki muhteviyatı bir kez bile olsun okumaya tahammül ve sabır göstermeden mâruf ve malum idareciler, muayyen kişilerin hatırı için İslam'ın görüşünü sıkboğaz edilerek „Olamaz böyle şey, doldurun bunları çöp bidonuna, yakın bunları!“ diyecek kadar, ayet ve hadis'lerle dolu bu yazı müzakereden kaldırılıyor. Bu mesele, üzerinde cidden ve derin derin düşünülmesi icab eden bir meseleydi. İslamî bir meselenin müzakeresine müsaade edilmiyor, o sıkboğaz ediliyor, gündem dışı edilmek suretiyle, 20-30 yıl millete önderlik yapmış ve hâlâ yapmakta olan değerli kardeşlerimiz isteyerek veya istemiyerek bu zulme göz yummaya ve bu ölçüsüz baskıya boyun eğmeye zorlanıyorlardı.

Hatta işin daha acı tarafı; toplanan bu hoca efendilerin fotoğrafları boy boy çekilirken müdahale etmek isteyenlere, „Bırakınız ben bunların fotoğraflarını rejime (kemalist rejime) teslim etmek sureti ile, onları rejimle karşı karşıya getireceğim!“ şeklinde İslam ve müslümana yakışmayan jurnalcılık naraları atılıyordu. Buna da sabır edelim dedik. Ve nihayet Türkiye'de parti kurma müsaadeleri neticesinde, kurdukları bir partiye bizi cami kürsü ve mihraplarında borazan ve cemaat içerisinde bir para toplama makinası olarak kullanmayı amaçladıklarını utanmadan ve alenen bahis mevzu etmeye başlamışlardı.

Daha baştan müzakeresine bile müsaade etmedikleri bu mevzuda, bizleri parti ve particiliğin robotumsu bir âleti gibi görmeleri cidden çok şaşırtıcıdır.

Kuruluşuna İslam'ın müsaade etmediği partinin ve particiliğin kuvvet bulması için cami ve cemaatleri nasıl kullanabilirdik ki?!. Nihayet günü geldi, muayyen yerlerden (Ankara'dan) verilen emirlere göre **dört milyon Mark (4.000.000 DM)** cem olunacak ve bu en kısa zamanda yerine ulaştırılacaktı. Tabii burada gözetilen Allah ve Resulü'nün rızası değildi. Muayyen kişileri memnun edip, onların rızasını kazanmaktı.

Bu parayı toplamak için heyetler kurulması düşünülürken partiye büyük bir şirket ismi verilmişti. Ve bizlerden de takma isimli şirkete para toplamamız istenmişti.

Biz ise katiyyetle hayır deyip, böyle boş neticesiz ve „İslam'ın müsaade etmediği bölücü ve parçalayıcı partilere işçinin alın terinden milyonlar toplanamaz ve harcanamaz!“ demek sureti ile, ikinci kez bu işe karşı çıkmıştık.

Bu meselelere karşı bizim haklı çıkışlarımız bir isyan sayıldı ve bizleri de birer asi olarak göstermeye çalıştılar. Ne yapmak lazımdı? Önce asileri isyanından vazgeçirip itaat ettirmeye ve bu yolda sözlü ve yazılı bir bey'at verdirmeye gidilecekti ve öyle de oldu.

Masa başında bu huzursuzluk devam ederken, bir taraftan da bu idarecilerin durumları

Ankara'ya rapor ediliyordu. Bu teşkilatın böyle idare edilemeyeceği, bir gün gelip dağılıp gideceği, yeteri kadar anlatılıyordu.

Fakat gelen tavsiyeler ve alınan tedbirler pansuman tedavisinden bile ileri geçmiyordu. Halbuki, idarî mekanizmada köklü bir ameliyata ihtiyaç vardı. İşte bu bir türlü olmadı. Her ne kadar Doktor (Yusuf Zeynel Abidin) işe karışmayacak, damadı Haldun onun adına icraat yapacak diye bir tâlimat geldi ise de, Doktor'un müdahale etmesi, Haldun'un çocukca davranışları işleri iyice çıkmaza sokmuştu. „Emir Doktor mudur, damadı mıdır?“ müzakere, muhabere ve münakaşaları sürerken, 18 maddelik bir tâlimat daha geldi. Bir takım teklifler, tavsiyeler ve sınırlamalar getirildi. Bazı maddelerine itiraz etme hakkımız mahfuz kalmakla beraber kabul ettik. Tatbikata gelince, Doktor diretti ve dedi ki: „Sizler bana yazılı bey'at vermeden, ben bu talimatı icraata koymam!“ Ve cebinden bir bey'atname çıkarttı. „Bunu hepiniz imzalayacaksınız!“ dedi. **Hasan Damar, Sabri Sürat, Haldun imzaladılar, Ahmed Hoca (Polat), Hüseyin Kerem ve bendeniz(Cemaledin Hoca)** imza etmedik, bey'atın şartları yoktur dedik.

Mesele çok kritik bir safhaya gelmişti. Artık nerede ise ipler kopuyordu. Yazılarımızda da ifade ettiğimiz gibi, bu noktada bize düşen üç şık vardı: Biri; Bunlara uymak, ne derlerse öyle hareket etmek, emir kulu olmaktı. Bunu yapamazdık ve yapmadık. İkincisi; Sessizce çekip gitmekti. Bunu da yapmadık ve yapamazdık, çünkü bunların da zaten istediği buydu. Meydan kendilerine kalacaktı ki, öteden beri de öyle yapmışlar, Hoca'yı getirmişler onun ilminden, nüfüsünden istifade etmişlerdi. Ama ne zamana kadar? Hoca bunların hatalarını görüp kendilerini ikaz ve tenkide başladı mı, artık Hoca hain, münafık, MİT ajanı olarak ilan edilir, pili bitti denir ve kapı dışı edilir. Âdetleri bu idi. Bu şekilde nice hocaları harcamışlar.

Bizim için üçüncü bir şık daha vardı ki, o da bunların durum ve tutumlarını cemaatlere götürmek, meseleyi onlara anlatmak ve ondan sonra bir caminin köşesine çekilip çocuk okutmakla meşgul olmaktı. Böyle yapmamızda iki fayda vardı. Bunlardan biri, meseleyi cemaatlere anlatıp vebalden kurtulmak, ikincisi de Doktor'un tekrar cemaatlerden bey'at almasını engellemekti. (**Çünkü her ne kadar Doktor Ankara nezdinde yıpranmış ise de,**) cemaatler nezdinde güçlü, kuvvetli olduğu görüntüsünü vermek ve itibarını düzeltmek üzere 13 Ağustos 1983'de Avrupa çapında Köln-Stadthalle salonunda bir toplantı tertip edilmişti. Buna fırsat vermemek için aynı gün biz de Köln Barbaros Cami'nde bir toplantı tertip ettik.

• Barbaros Camii toplantısına ne kadar cemaat katıldı. Toplantı nasıl cereyan etti ve ne gibi kararlar alındı. Bu hususu kısaca açıkla mısınız?

• Toplantı çok muhteşemdi. Cemaatlerin %90 (yüzde doksanı) bu toplantıya katılmıştı. Yazılı belgelerden de anlaşılacağı üzere 8-10 aydır masa başında olup bitenler bu toplantıda bir bir anlatıldı. Bazı vesikalar gösterildi. Cemaatlerden bizi teyid ve tasdik eder mahiyette konuşmalar yapanlar da oldu. Konuşanların başında **Ahmed Sarı, Hasan Yeşilirmak** geliyordu. İtiraz eden kimse çıkmadı. Kendilerine üç yol gösterdik. Bunlardan biri, „Bizi reddedersiniz, kabul etmezsiniz ve dersiniz ki: Biz eskilerle bugüne kadar nasıl geldikse, bundan böyle de öyle gideceğiz. İki; Onları da, bizi de

reddedersiniz, kabul etmezsiniz ve kendinize yeni bir idare seçersiniz. Üçüncü bir yol; Onları reddedersiniz, başınızın çaresine bakarsınız. Bu üç yoldan birini seçmede serbestsiniz!“ Cumhur cemaat icma halindeki bir ittifakla şu kararı aldı ve yazıya döktü:

„Bu vaziyet karşısında biz Doktor ve ekibinden itaatımızı geri çektik. Bu davanın ve bu teşkilatın başında onları artık görmek istemiyoruz, ilgili makam tarafından yetkili bir kadronun tayin ve tesbitine kadar, Cemaleddin Kaplan, Ahmed Polat hocalarımız ve Hüseyin Kerem kardeşimizin emrinde Allah yolunda Allah’ın davası için çalışacağımıza Allah’ın huzurunda söz veriyoruz!“

Yazıyla tesbit edilen bu karar cemaatle beraber gidilecek Stadthalle salonlarının önünde Hasan Yeşilırmak Hoca tarafından okunacaktı ve nitekim öyle de oldu.